

му не сж пласирани; щомъ ги пласира, той се радва. Земледѣлецътъ скърби, докато изоре нивитѣ си; щомъ ги изоре, ожъне и прибере житото, той вече не скърби. Военачалникътъ скърби, докато не е влѣзълъ въ бой; щомъ влѣзе въ бой и побѣди, той се радва. Всѣки човѣкъ се радва на идеитѣ си, слѣдъ като тѣ принесатъ плодъ.

Казвамъ: при сегашното развитие на човѣчеството, хората скърбятъ, докато придобиятъ капиталъ; като го придобиятъ и пласиратъ, скръбьта имъ се прѣвръща въ радость. Днесъ всички хора се стремятъ да придобиятъ Божията Любовь, т. е. капитала на Вѣчния Животъ. Питамъ: като придобие Божията Любовь, за какво ще я употребите? Достатъчно ли ви е само да знаете, че Богъ ви обича? — Не. Щомъ Богъ обича хората, Той ще ги изпрати въ свѣта на работа. Не е ли сжщото и въ свѣта? Когато момъкъ и мома се обичатъ, единиятъ отъ тѣхъ казва: „Или азъ ще дойда да живѣя при тебе, или ти ще дойдешъ при мене.“ Тогава и момата напуска майка си и баща си, и момъкътъ напуска майка си и баща си — двамата напускатъ своя домъ. Не е добро положението на онзи, който остава при майка си и при баща си. Всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да роди Божественото добро, да придобие своята свобода. Не е въпросътъ въ женитбата по форма, но това подразбира законъ за сливане, за обединение на хората въ едно цѣло. За насъ всѣка форма трѣбва да бжде тѣй свещена, както душата е свещена. Засега човѣкътъ, като форма, като физическо тѣло, не е свещенъ. Съврѣмненитѣ хора сж изгубили тази свягость, затова, именно, всички религиозни и свѣтски хора ще минатъ прѣзъ голѣмъ изпитъ. Човѣкъ трѣбва да дойде до това положение, че като срещне подобния си, да вижда Божественото въ него. Така трѣбва да схващатъ нѣщата и страдащиятъ, и онзи, който не страда. И двамата еднакво трѣбва да съзнаватъ положението си, като братя, за да спомогнатъ